

ΤΡΕΙΣ

Προχίτες πρωτόγνωισα — τὸ θυμᾶμαι ! —
τὸ πὼς δὲν εἴμαστε οἱ δυό μας πιά,
μόλις σωπάσαμε νὰ μιλάμε
στὸ γυρισμό, στὴν κακοτοπιά,

κι' ἀκούστηκε τὸ περπάτημά μας
στὶς ἡχερὲς πέτρες, — σιενὸ
κι' ἄρρηθμο καὶ σὰν ξένο προᾶμμα —
σκληρὸ ἀπὸ εὐθύνη καὶ μακρονό . . .

Εἶναι τὸ χνῶτο, ἡ συνομιλία,
τῶν δυωνῶν ἢ περπατησιά.
Οἱ τρεῖς — δὲ μοιάζει πιά οὐδὲ φιλία —
τοῦ ἄλλοτε ἡχὼ εἶναι κ' ἡ μοναξιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Γαλάζιο φῶς στὴ σκοτεινιά τοῦ νοῦ μου ! Ἄνατριχίλα
στὸ σῶμα ξαρινή.

Ἔνα γλυκὸ κελιάδισμα σὰν μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα
μάγου ἀηθοιοῦ φωνή.

Μὴν εἶνε ἓνα παράξενο κ' ἐφήμερο καπρίτσιο,
μὰ λάγνα ἐπιθυμιά,
μὰ περιέργεια ἀλλόκοτη, συνειδησιμένο βίτσιο
καθὼς γιὰ καθεμιά ;

Τί νάεινε αὐτὸ πὸν ἀθέλητα μερόνυχτα κοντά σου
μὲ πῆσμα μὲ τραβᾶ,
ὅπου μὲ κάνει ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ὁμορφιά σου
νὰ στέκουναι βουβά ;

Τί νάεινε ; Κάτι ἐπίμονα κλωθογυρίζει ἐντός μου
καὶ κάνω νὰ στὸ πῶ
μὰ μετριοιώνω καὶ σιωπῶ καὶ φεύγω — μοναχός μου
μιλώντας : « Σ' ἀγαπῶ . . . »